

Puří sa narodil v starom košíku spolu s Ňufáčikom, Packou a Pierkom.

Puřího súrodenci okamžite vynikali vďaka svojim lezeckým schopnostiam, hlasnému mňaukaniu a úžasne hebučkovej srsti.

Lenže Puří nie.

Puří nevynikal v tom, že by bol dobrým kocúrom, pretože ho to nikdy nebavilo ani nezaujímalo.

Mal iné plány, i keď ešte presne nevedel aké.

Bol to buclatý čierny kocúr s bielou škvrnou na konci chvosta. Vlastne nič neobyčajné.

No niekedy, keď volačo chcel, stačilo, aby zo seba
vydál nevinné „puf“, a začali sa diať zvláštne veci.
Ani on sám nevedel ako a prečo.

Potom prišiel deň D, keď Puŕiho súrodenci odišli preč.

Ňufáčika si vzal malý zavalitý chlapec.

Packu si odnieslo temperamentné dievčatko.

A Pierko odišiel s milou starou paňou.

Puŕiho si však nevzal nikto
a zostal v košíku celkom sám.
Jedinú spoločnosť mu robil hmyz...
Aké otravné!
Pozbieral teda všetku svoju odvahu
a rozhodol sa opustiť bezpečie košíka.

Možno keby sa naučil robiť niečo zaujímavé,
aj jeho by si vybrali.

Vyšiel na ulicu plnú ľudí, áut a rôznych obchodov s farebnými výkladmi. Bolo tam veľa vecí, ktoré mohol vyskúšať. Vtom mu padol zrak na dvere do tanečnej školy madam Zezé.

Živá predstavivosť

Možno je stvorený pre balet. Dúfal, že si ho vyberie jedno z tých maličkých dievčat. Zatvoril oči, zhlboka sa nadýchol a vydýchol, zaželel si, aby bol tanečníkom a... Puf!

Pridal sa k malým baletkám pri piruetách. A raz, dva, tri, plié a brisé a... BUM!

MADAM ZEŽÉ

TANEČNÁ ŠKOLA

Lom taký
úžasný!

Keď otvoril oči,
mal na sebe tanečnú sukňu
a baletné špičky!

TLEK TLEK!

CHOD PREČ!

Veľmi rýchlo
ho odtiaľ vyhnali
výkriky madam Zezé.